

[Henry Christensen.]

Kjærboel gået ud over dette skøn her. Det er det, vi må diskutere, og det er det, jeg har fremført argumenter for. Jeg synes egentlig ikke, at den højtærede justitsminister er gået ind på en argumentation om, hvorvidt Kjærboel — hvis vi forudsætter, at han kendte noget til tingene dengang foruden den del af kaptajnserklæringen af 8. marts, der netop vedrørte passagersejladsen om vinteren — ikke ganske åbenbart er gået ud over det skøn, han måtte have frihed til at udøve.

Den højtærede justitsminister rullede så det perspektiv op, at vi med de bemærkninger, jeg havde gjort, kunne forvente at få en lang række rigsretssager. Det er klart, at hvis man forestiller sig noget sådant, kan det i høj grad påvirke vor stillingtagen i denne sag. Jeg er måske i nogen grad enig med den højtærede minister om vanskelighederne — det viser vore bemærkninger også — med hensyn til at klare problemet om ministres ansvar gennem en ministeransvarlighedslov. Jeg mener, at problemet om ministres ansvar også ville opstå, selv om vi havde en ministeransvarlighedslov. Hvorvidt grænsen for skønnet er overtrådt, må og kan vel i sidste ende netop kun den specielt dertil indrettede rigsret afgøre.

Imidlertid er rigsretten med de bestemmelser, der nu gælder i straffelovens kap. 16, friere stillet, når den skal fastlægge grænserne, end den ville være, hvis vi havde en ministeransvarlighedslov. Jeg tror, det er en fordel, at der er denne friere stilling for rigsretten, og det er også i de tilfælde — ikke i mange sager i løbet af de mange år, men de forhåbentlig sjældne tilfælde i vor politiske historie, hvor rigsretssager må anses for nødvendige — en fordel, at rigsretten ud fra parlamentariske synspunkter har et friere skøn ved ansvarsfastlæggelsen, end den ville have gennem en ministeransvarlighedslov.

Må jeg så endelig sige i anledning af den højtærede ministers bemærkning om, hvorfor vi ikke har en ministeransvarlighedslov nu, og at det i særlig grad skulle skyldes den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at det, så vidt det er mig bekendt, er rigtigt, at det var dengang, det blev drøftet. Jeg tror også, at jeg er berettiget til at sige, at det ikke var specielt

ud fra et ønske hos det ærede medlem hr. Erik Eriksen eller hans kolleger, at man ikke dengang gik videre med arbejdet om en ministeransvarlighedslov. Jeg tror ikke, det er rimeligt, at der måske her skulle dannes myter.

Det ærede medlem fru Edel Saunte siger, at hun kan ikke forstå, hvorfor bl. a. jeg bliver ved at angribe dommerudvalget så voldsomt, som jeg gør. Jeg vil gerne bede det ærede medlem om at fortælle mig, hvad det er for særlige angreb, jeg specielt har rettet mod dommerudvalget. Det er mig ikke bekendt, at jeg har rettet særlige angreb; det ærede medlem kan jo se efter i Folketingstidende til sin tid. Men at der efter dommerudvalgets offentliggjorte resultater har været anledning til at rejse krav eller ønske om at få en videregående undersøgelse som forudsætning for den endelige rigsretssag, synes jeg der allerede er en hel del begrundelse for alene i forskellen mellem den første og den anden af dommerudvalgets beretninger. Det ærede medlem gør meget ud af at tale om forskellen på de to erklæringer, som det ærede medlem ikke kan se, og hun henviser til, at det kan man heller ikke inden for den grønlandske handel, direktør Christiansen og de forskellige, men i alt fald forstår jeg, at vi i dag for så vidt er enige om, at der på det elementære punkt er afgørende strid mellem de to erklæringer. Det er den objektive bedømmelse, man må anlægge i dag. Der var stor tilslutning i Grønlandsdepartementet til at få en udgang, måske også af den forespørgsel, der bevirkede, at der var chancer for at få Grønlandsskibet igennem, ja, det tror jeg nok vi måske kan blive enige om at der var. Det var ikke de samme motiver, der måtte lede dette høje ting — jeg vil snarere sige tværtimod — og det begrundes naturligvis ikke, at man, når erklæringerne objektivt skal bedømmes, som dommerudvalgets medlemmer har gjort det, kan sige, at alene af den grund måtte den daværende minister være fritaget.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre flere bemærkninger på nuværende tidspunkt til det ærede medlem.

Jeg mener fremdeles, at det væsentlige i bedømmelsen — dette er også en bemærkning til den højtærede statsminister — når man siger, at det er folketingets sag,